

РЕШЕНИЕ

№ 1334

гр. София, 12.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в
публично заседание на 03.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **11051** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10, ал. 6 от Закона за семейни помощи за деца (ЗСПД) и е образувано по жалба на Ю. И. Г. ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] против Заповед № ЗСПД/Д-С-ВР/4410 от 30.09.2025 г., издадена от Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В., с която на Ю. И. Г. на основание чл. 10, ал. 4 от ЗСПД, чл. 4, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за семейни помощи за деца (ППЗСПД) и чл. 7, ал. 1 от ЗСПД и въз основа на подадено заявление-декларация с вх. № ЗСПД/Д-С-ВР/4410 от 25.09.2025 г. е отказано отпускане на еднократна/месечна помощ за две деца К. М. Г. и С. М. Г.. В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради издаването ѝ в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Сочи се, че неправилно при определяне на средномесечния доход на член от семейството са взети предвид и доходите на бащата на децата, тъй като същият не живее с Ю. И. Г. и децата им К. М. Г. и С. М. Г., оспорващата е в бракораводно дело, по което е издадено решение № 10780 от 09.06.2025 г., постановено по гр.д. № 20231110112712/2023 г. по описа на Софийски районен съд, което не е влязло в законна сила. Изложени са съображения, че оспорващата и бившият ѝ съпруг и баща на децата ѝ нямат общи средства и разходи, не живеят на един и същ адрес, децата живеят с оспорващата, същите са със специални образователни потребности и средствата са ѝ необходими за покриване на допълнителните и извънредни разходи, които възникват при отглеждане на децата. Иска се отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание, оспорващата се явява лично и поддържа жалбата по изложените в същата

съображения.

Ответникът – Директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – В., в съдебно заседание, не се явява и не се представлява. В писмен отговор изразява становище за недопустимост и неоснователност на жалбата. Сочи се, че оспореният административен акт е издаден в съответствие с установената фактическа обстановка и приложимите материалноправни разпоредби, тъй като в конкретния случай е установено, че средномесечният доход на член от семейството на Ю. И. Г. надвишава размера, определен по чл. 64, ал. 3, т. 2 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2025 г., който е в диапазона от 760,01 лева до 860 лева включително. Изложени са съображения, че в конкретния случай е установено по безспорен начин, че брачното правоотношение на Ю. И. Г. не е било прекратено с влязло в законна сила решение, както и съгласно получената справка в междурегистров обмен на справочна и удостоверителна информация – Р. оспорващата Ю. И. Г. е омъжена, поради това същата попада в кръга на лицата, за които се вземат предвид доходите на съпруга при изчисляване на средномесечния доход на член от семейството.

След като анализира събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е започнало по заявление - декларация на оспорващата Ю. И. Г. за отпускане на месечни помощи за отглеждане на дете до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст по чл. 7 от Закона за семейни помощи за деца с вх. № ЗСПД/Д-С-ВР/4410 от 25.09.2025 г. (л. 9 от делото). Помощта е заявена от оспорващата като родител на К. М. Г. ЕГН [ЕГН] и С. М. Г. 2-472866455, български граждани, ученици, като същата е декларирала, че е в бракоразно дело със съпруга си М. Г. Г. и същият живее на различен адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес]. Заявлението е прието като редовно подадено и същото е разгледано по същество. Социален работник при Дирекция „Социално подпомагане“ – В. е попълнил на 29.09.2025 г. съответната част от заявлението - декларация, посочвайки мотивите за отказ: на основание чл. 4 от ЗСПД – средномесечният доход на член от семейството за предходните 12 месеца надвишава дохода, определен за целта от Закона за държавния бюджет на Република България, доходи $42\ 727,45 \text{ лева} : 12 : 4 = 890,15 \text{ лева} > 860 \text{ лева}$. Изявлението е съгласувано от друго длъжностно лице на 29.09.2025 г. Към административната преписка са приложени Удостоверение за доход на М. Г. Г. от „СЕЛЕВКИДИ“ ООД за периода септември 2024 г. – март 2025 г. с изх. № 23 от 24.09.2025 г.; Удостоверение за доход на Ю. И. Г. за периода септември 2024 г. – август 2025 г. от „Мувио Лоджистикс“ ЕООД с изх. № 261/23.09.2025 г., Удостоверение за доход на М. Г. Г. за периода от септември 2024 г. до август 2025 г. от „ПАРКИНГ ГЛАДСТОУН“ ЕООД с изх. № 25504 от 10.09.2025 г.; Служебни бележки на К. М. Г. ЕГН [ЕГН] и С. М. Г. 20472866455 с изх. № 000414/25.09.2025 г. и с изх. № 000415/25.09.2025 г., с които е удостоверено, че на двете деца са извършени всички имунизации и профилактични прегледи към момента на издаване на служебните бележки.

На 30.09.2025 г. от Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В. е издадена оспорената заповед, с която на Ю. И. Г. на основание чл. 10, ал. 4 от ЗСПД, чл. 4, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за семейни помощи за деца (ППЗСПД) и чл. 7, ал. 1 от ЗСПД и въз основа на подадено заявление-декларация с вх. № ЗСПД/Д-С-ВР/4410 от 25.09.2025 г. е отказано отпускане на еднократна/месечна помощ за две деца К. М. Г. и С. М. Г.. Административният орган е мотивирал отказа си със съображения, че на основание чл. 4а от ЗСПД средномесечният доход на член от семейството за предходните 12 месеца надвишава дохода, определен за целта в Закона за държавния бюджет на Република България (чл. 7, ал. 1 от ЗСПД).

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, адресат на оспорения индивидуален административен акт и при наличие на правен интерес от оспорването – жалбоподателят е заявител и пряко засегната като майка от отказа на претендираното право на помощ. Оспорваната заповед е изпратена на електронен адрес (електронна поща на оспорващата), като липсва отговор, че същата е получена. Съгласно чл. 137, ал. 3 от АПК когато връчването се извършва по електронен път, съобщението, съдържащо информация за изтегляне на призовката, съобщението или книгата, се смята за връчено в деня на изтеглянето му от адресата. В случай че съобщението не бъде изтеглено в 7-дневен срок от неговото изпращане, то се смята за връчено в първия ден след изтичането на срока за изтегляне. По делото не са представени доказателства за изтегляне/получаване на съобщението за оспорената заповед, поради което не може да се приеме разбирането на ответника, че оспорената заповед е връчена на Ю. И. Г. на 02.10.2025 г. Жалбата е подадена на 17.10.2025 г. в Административен съд София-град, във връзка с което, предвид и разпоредбата на чл. 137, ал. 3 от АПК, съдът намира, че е спазен срокът по чл. 149, ал. 1 от АПК, което налага извод за нейната процесуална допустимост. Спорът е родово и местно подсъден на този съд.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 10, ал. 4 от ЗСПД семейните помощи за деца се отпускат със заповед на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ или упълномощено от него лице. ЗСПД не урежда териториалната компетентност на органите по чл. 10, ал. 4 от ЗСПД, поради което приложение намира препращащата норма на чл. 2, ал. 7 от ЗСПД, според която условията и редът за отпускането, изплащането/предоставянето в натура, изменението, спирането, възобновяването, възстановяването и прекратяването на семейните помощи се определят с правилника за прилагане на закона. Съгласно чл. 2, ал. 1 и ал. 2 от Правилника за прилагане на Закона за семейните помощи за деца (ППЗСПД) семейни помощи се отпускат от Дирекции „Социално подпомагане“ въз основа на заявление-декларация, заедно с необходимите документи, което се подава от посочените в ЗСПД лица в Дирекция „Социално подпомагане“ по настоящия им адрес. Настоящият адрес на оспорващата Ю. И. Г. е [населено място], район В., [жк], [жилищен адрес] която е заявител на помощта, а оспорената заповед е издадена от Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - В. и има за предмет произнасяне относно правото на семейна помощ за деца. В този смисъл съдът намира, че оспорваната заповед е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност.

Обжалваната заповед е издадена в предвидената от закона псмена форма и от компетентен за това административен орган, но при нарушение на материалния закон.

С разпоредбата на чл. 2, ал. 3, т. 2 от ЗСПД е предвидено предоставяне на месечни помощи за отглеждане на дете до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст. На основание чл. 3, т. 2 от ЗСПД право на семейни помощи за деца имат семействата на българските граждани - за децата, които отглеждат в страната. Съгласно чл. 4а, ал. 1 от ЗСПД право на семейни помощи по чл. 2, ал. 3, т. 2 имат семействата със средномесечен доход на член от семейството за предходните 12 месеца, по-нисък или равен на дохода, определен за целта в закона за държавния бюджет на Република България за съответната година, но не по-малък от предходната година.

Чл. 7, ал. 1 от ЗСПД предвижда, че месечните помощи за дете до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст, се предоставят на семействата, които отговарят на условията по чл. 4а и живеят постоянно в страната, при условие че детето: не е настанено за отглеждане извън семейството по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето (т. 1); редовно посещава подготвителните групи в детските градини или подготвителните групи в училищата за

задължително предучилищно образование на децата, освен ако това е невъзможно поради здравословното му състояние (т. 2); до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст, редовно посещава училище, освен ако това е невъзможно поради здравословното му състояние (т. 3); има направени всички задължителни имунизации и профилактични прегледи съобразно възрастта и здравословното му състояние (т. 4); живее постоянно в страната (т. 5). Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗСПД помощите по чл. 2, ал. 3 се предоставят през месеца, следващ месеца, за който се дължат на майката (осиновителя/осиновителката), родителя, настойника или попечителя. Чл. 9, ал. 4 от ЗСПД предвижда, че месечните помощи по чл. 2, ал. 3, т. 1, т. 2 и т. 3 за деца с разведени родители се предоставят на родителя, на когото е предоставено упражняването на родителските права. В чл. 22, ал. 1 от Правилника за приложение на Закона за семейните помощи за деца е регламентирано, че семейните помощи по чл. 7 от ЗСПД се предоставят на родителя, на когото е предоставено упражняването на родителските права, а във втората алинея на посочения член е регламентирано, че при развод или раздяла на родителите помощите по чл. 7 от ЗСПД за детето/децата, ненавършило/ненавършили пълнолетие, но не повече от 20 годишна възраст, ако продължават да учат, се предоставя на родителя, при когото живее/живеят детето/децата.

В конкретния случай в подаденото заявление по реда на чл. 7, ал. 1 от ЗСПД оспорващата е посочила, че е в бракоразводно дело, както и, че със съпруга ѝ и баща на децата ѝ живеят на различни адреси. По делото е безспорно установено, че е налице висящо бракоразводно производство по образуваното гр.д. № 20231110112712/2023 г. по описа на Софийски районен съд, по което е постановено решение № 10780 от 09.06.2025 г. (л. 48 – л. 51 от делото), което не е влязло в законна сила, т.е. безспорно е установено в конкретния случай от фактическа страна, че родителите на двете деца са в развод (налице е бракоразводно дело, образувано през 2023 г. по описа на Софийски районен съд) и не живеят заедно (съгласно установеното в хода на бракоразводното производство оспорващата и съпругът ѝ са във фактическа раздяла от септември 2022 г.), като децата живеят със своята майка. Този факт не се оспорва от страните по делото. За да се приеме, обаче, че родителите имат общо домакинство, не е достатъчно възприетото от административния орган, че брачното правоотношение на оспорващата не е било прекратено с влязло в законна сила решение, както и, че съгласно получената справка в междурегистров обмен на справочна и удостоверителна информация – Р. оспорващата Ю. И. Г. е омъжена. По силата на чл. 7 от АПК производството по издаване на индивидуални административни актове се осъществява с оглед да се установи обективната истина, за да може случаят да се реши в съответствие с нея. В този смисъл е и правилото на чл. 35 от АПК - административният акт се издава след като да се установят всички факти и обстоятелства от значение за случая. Едва след като се установят релевантните факти, може да се направи законосъобразна преценка на същите, въз основа на която да се постанови правилен административен акт. Необходимо е да се установи, че съпрузите „продължават да живеят“ съвместно, т. е. „съжителстват“ и поради това са „семейство“ по смисъла на § 1, т. 1, б. „б“ от ДР на Закона за семейни помощи за деца. Установените фактически обстоятелства насочват към извод, че съпрузите в развод и децата не живеят съвместно на един и същ настоящ адрес. В този смисъл в случая съпрузите не представляват „семейство“ съгласно разпоредбата на § 1, т. 1, б. „б“ от ДР на ЗСПД, тъй като не живеят съвместно и не съжителстват на един настоящ адрес. При тези данни, макар и да е налице формален брак, то той не отговаря на изискванията на чл. 14, чл. 15 и чл. 17 от Семейния кодекс и реално бащата на децата не е член на семейството. Разпоредбите на чл. 123, ал. 1 и 2 от Семейния кодекс, които предвиждат родителските права да се упражняват по общо съгласие на родителите, са практически неприложими.

Административният орган следва да прецени кой от двамата родители реално полага ежедневни грижи за децата и живее с тях в едно домакинство. При това заявление от майката на децата административния орган е следвало да съобрази, че независимо, че постановеното решение на Софийски районен съд не е влязло в законна сила, е налице хипотеза, аналогична на хипотезата на чл. 22, ал. 2 от ППЗСПД, съгласно която норма изрично е предвидено, че „при развод или раздяла на родителите помощите по чл. 7 от Закона за семейни помощи за деца за детето/децата, навършило/навършили пълнолетие, но не повече от 20-годишна възраст, ако продължава/продължават да учи/учат, се предоставят на родителя, при когото живее/живеят детето/децата“. В цитираната разпоредба е придадено правно значение на фактическата раздяла между съпрузите. Фактическа раздяла е състояние, при което съпрузите не живеят заедно и нямат общо домакинство, т. е. те не са семейство, независимо, че гражданският брак не е прекратен. Цитираната разпоредба не изисква наличието на изричен акт за предоставяне упражняването на родителските права, а единствено установяване на факта при кого живеят фактически детето/децата, за които се предоставят семейните помощи. В процесния случай в издадения административен акт решаващият административен орган не е отчел и отразил правилно наличната фактическа обстановка и не е признал като юридически факт с правопораждащи последици фактическата раздяла на съпрузите. Според § 1, т. 1, б. „б“ от ДР на ЗСПД съвместно живеещи родители без сключен граждански брак, които съжителстват на един настоящ адрес, се приравняват на семейство за нуждите на закона. Фактическата раздяла на съпрузите, макар и често срещана в реалния живот, не е официално регламентирана за нуждите на социалното подпомагане. В легалната дефиниция за „семейство“ (§ 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на ЗСПД) не са включени сравнително често срещаните случаи на т. нар. фактическа раздяла на двамата съпрузи - когато бракът им не е прекратен, но те не живеят заедно и не са обединили усилията, доходите и имуществото си за благополучието на семейството и за отглеждането, възпитаването и издръжката на децата. По аргумент за противното, когато между фактически живеещите на семейни начала е поставен знак за равенство с понятието за семейство, то живеещите във фактическа раздяла съпрузи не могат да се приравняват на семейство, а следва да бъдат приравнени на лица, чийто брак е прекратен. Въпреки, че фактическата раздяла не е официално (законово, нормативно) регламентирана за нуждите на социалното подпомагане, тя е призната в редица нормативни актове (чл. 175б, ал. 5 и § 1, т. 5 от ДР от ЗСВ; чл. 4, ал. 5 от ЗПИЛЗВДД; чл. 5, ал. 5 от Конвенцията за издаване на многоезични извлечения от актове за гражданско състояние, ратифицирана със закон и др.), като във всички тях законодателят я приравнява по последици на липсата на граждански брак. В тази хипотеза правната категория на семейство за нуждите на социалното подпомагане следва да бъде приложена адекватно на съществуващото фактическо положение. По тези съображения се налага извод, че не следва да се прави разлика между деца, отглеждани в семейства по смисъла на § 1, т. 1, т. „б“ от ДР на ЗСПД - т. е. деца, отглеждани от родители във фактическо съжителство без сключен граждански брак, но чието съжителство законодателят приравнява на брак, и деца, отглеждани от родители в брак, но които не живеят заедно, а са в фактическа раздяла. Не може да бъдат поставени в по-неблагоприятно положение деца на родители, които са съпрузи, но не живеят заедно и са във фактическа раздяла. Фактическата раздяла е правен термин и институт противоположен (противопоставим) и обратен на правния термин и институт на съвместното съжителство. Но и двата института засягат и трябва да уредят по сходен начин последициите от семейните взаимоотношения. Често брачните отношения са дотолкова увредени и не функционират пълноценно, че това има за последица дълбоко и непоправимо разстройство на брака, но той все още съществува и не е прекратен с познатите от закона средства за

разтрогването му или унищожаването му. Така единственият начин да се постигне правна промяна в личните и имуществени и неимуществени отношения между съпрузите е по пътя на института на фактическата раздяла. Действащ механизъм за уреждане на проблеми, свързани с отглеждане на децата при усложнени брачни отношения, представлява именно правният институт на фактическата раздяла, служещ като бърз и ефективен инструмент в набора от законови възможности, способни да решат редица проблеми, свързани с уреждането на някои посочени негативни аспекти на брачните отношения включително и засягащи правата и законните интереси на децата. Когато бракът между съпрузите е изчерпан откъм съдържание и между тях вече не съществува съгласие за неговото продължаване, настъпва момент, в който съобразно нормативната уредба, правораздаването и издаваните административни актове следва да се констатира настъпил разрыв в брачните отношения и да се уредят последствията от това. Налице е правен инструмент, даващ възможност за внасянето на бърза правна промяна при наличието на дисбаланс в брачните отношения между съпрузите. И. на фактическата раздяла, която често настъпва преди юридическата и е сигурен индикатор за влошени брачни отношения между съпрузите, дава възможност и процедура, в която на преден план се извежда въпросът за постановяването на правна промяна в отношенията между съпрузите, основана на нарушени баланс в брачните отношения, без да се разгледа въпросът за развод или унищожаване на брака. Замисълът и идеята е чрез него да се даде допълнителен път за постигането на ефекта, който има разводът върху брачните отношения между съпрузите. И. позволява внасянето на бърза и ефективна промяна в брачните отношения, която да послужи като средство за противодействие срещу възможните вреди и неблагоприятни и негативни последици, които могат да последват след настъпил разрыв в брачния съюз. Практическото приложение на института дава не само защита на съпрузите, но и на децата, които също се явяват потърпевши и често понасят силен емоционален удар от дългите и ненавременно разрешени спорове между брачните партньори. Тълкуването и прилагането на законовата уредба при уреждането на личните и имуществените отношения при наличието на спор между съпрузите, породен от дисбаланс в брачните отношения между тях, трябва да отговаря и на интересите на децата, които също е възможно да понесат неблагоприятни последици в тази хипотеза, както е и в настоящия случай. Техните интереси следва да се отчитат винаги от издадените административни актове. Недопустимо е да се поставят в по-неблагоприятно положение деца, които са отглеждани от родители във фактическо съжителство, и такива, отглеждани от родители във фактическа раздяла. При фактическото съжителство не е налице законно сключен брак, но родителите живеят заедно и полагат заедно грижи за децата си, а при фактическата раздяла има законен брак, но родителите не живеят заедно и не си поделят грижите за децата. С оглед на което не следва децата на едните да се поставят в по-благоприятно правно положение и да се третираат различно от децата на другите родители. Още повече, че трябва да се има предвид, че се засягат и ограничават права и законни интереси на деца, в случая малолетни. Целта на семейните помощи е осигуряването на равни възможности на децата при тяхното отглеждане, възпитание, обучение, образование и опазване на здравето. Те са предназначени непосредствено да подпомогнат ежедневните грижи за децата, чието нормално отглеждане е приоритет.

Поради това и съобразявайки разпоредбата на чл. 22, ал. 2 от ППЗСПД, която определя предоставянето на семейните помощи за деца на родителя „при когото живеят децата“, законодателят е дал възможност те да се предоставят на този родител, при който фактически живеят деца и при развод, както и при неприключило бракоразводно дело, както е в настоящия случай. Целта на законодателя е да обхване всички житейски случаи, при които родителите са разделени като акцентът от цитираната разпоредба е гарантиране интересите на децата.

В производството по издаване на оспорената заповед административният орган е подходил формално, като не е установил правилно фактите от значение за преценката за упражняване на правото по чл. 7 от ЗСПД и не е съобразена специфичната цел на производството по ЗСПД. Не може да бъде споделена тезата на ответника, че, тъй като брачното правоотношение не е било прекратено с влязло в законна сила решение и съгласно получената справка в междурегистров обмен на справочна и удостоверителна информация – Р., оспорващата Ю. И. Г. следва да се счита омъжена и поради това попада в кръга на лицата, за които се вземат предвид доходите на съпруга при изчисляване на средномесечния доход на член от семейството. Обстоятелството при кой родител живеят децата е следвало да бъде взето предвид, доколкото същото е водещо за преценката за получаване на конкретния вид помощ. В издадения административен акт, както бе посочено и по-горе, решаващият административен орган не е отчел и отразил правилно наличната фактическа обстановка и не е признал като юридически факт с правопораждащи последици фактическата раздяла на съпрузите и наличието на висящо бракоразно дело. Органите по социално подпомагане са длъжни да основат своя административен акт на действителните факти от значение за случая. В случая е безспорно установено, че двете малолетни деца живеят при своята майка, а съпрузите са във фактическа раздяла и в бракоразно дело. Признаването и зачитането на правопораждащия юридически факт на фактическа раздяла е и в синхрон с чл. 14 от КРБ съгласно който семейството, майчинството и децата са под закрила на държавата и обществото. Именно институтът на фактическата раздяла, в това число и наличието на бракоразно дело в настоящата хипотеза, дава търсената от Ю. Г. правна сигурност и защита като родител, останала сама да се грижи за малолетните си деца, той дава и закрила на правата и интересите на децата. В процесния случай органите по социално подпомагане не са имали основание при определяне на средномесечния доход на член от семейството на Ю. И. Г. да вземат предвид и доходите на съпруга на оспорващата, включването на брутни месечни доходи на бащата на децата в конкретния случай се явява необосновано, респективно не може да мотивира отказ за изплащане на месечните помощи по чл. 7 от ЗСПД. С оглед на това административният орган е извършил неправилно тълкуване на материалния закон, като по този начин е ограничил гарантираното от ЗСПД право на всяко дете при наличие на законоустановените предпоставки да бъде подпомагано с месечни семейни помощи. Като не е тълкувал по този начин приложимото право, административният орган е постановил материално незаконосъобразен и противоречащ на целта на закона административен акт. Оспореният административен акт е издаден в нарушение на административнопроцесуалното правило за изясняване на всички факти и обстоятелства от значение за случая, което е довело до неправилно прилагане на материалния закон. Формалният подход, който е приложен от административния орган, не отговаря и на целта на закона. По тези съображения и направените от ответника възражения се явяват неоснователни.

След като в производството безспорно се установи и не се спори между страните, че децата живеят с майка си и единствено тя полага грижи за тях, съдът намира, че, за да се постигне целта на закона, следва спорът между страните да се разреши с приложението на чл. 9, ал. 4 от ЗСПД, като помощта се предоставя на майката, която фактически упражнява родителските права и полага грижи за задоволяване на потребности на децата, след като административният орган извърши преценка по същество за наличие на законовите критерии за отпускане на помощта по чл. 2, ал. 3, т. 2 от ЗСПД, заложили в чл. 4а и чл. 7 от ЗСПД при съобразяване с гореизложените мотиви. Следва да се има предвид, че основен принцип на административния процес е разумното, добросъвестно и справедливо упражняване на правомощията от всички административни органи. Този принцип е изрично прогласен с разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от

АПК.

С оглед на изложеното съдът приема, че оспореният административен акт е издаден в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва бъде отменен като незаконосъобразен, а преписката - изпратена на административния орган за ново произнасяне, при което следва да има предвид даденото по-горе тълкуване по прилагане на закона съобразно разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл. 173, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № ЗСПД/Д-С-ВР/4410 от 30.09.2025 г., издадена от Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В., с която на Ю. И. Г. на основание чл. 10, ал. 4 от ЗСПД, чл. 4, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за семейни помощи за деца (ППЗСПД) и чл. 7, ал. 1 от ЗСПД и въз основа на подадено заявление-декларация с вх. № ЗСПД/Д-С-ВР/4410 от 25.09.2025 г. е отказано отпускане на еднократна/месечна помощ за две деца К. М. Г. и С. М. Г..

ВРЪЩА преписката на Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – В. за ново произнасяне в съответствие с дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 10, ал. 6, изр. второ от Закона за семейни помощи за деца.

Съдия: